

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 6Co/55/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7620201046
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 07. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viktória Midová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2021:7620201046.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viktórie Midovej a sudkýň JUDr. Moniky Koščovej a JUDr. Andrey Galdunovej v spore žalobcov: 1/ S. Š., narodený XX.XX.XXXX, bytom H. X, I. R. C., 2/ C. D., narodená XX.XX.XXXX, bytom U. J. XXXX/X, I., 3/ S. B., narodená XX.XX.XXXX, bytom T. X. K.S. XX, I. R. C., 4/ V. Č., narodená XX.XX.XXXX, bytom H. X, I. R. C., 5/ C. X., narodený XX.XX.XXXX, bytom H. X, I. R. C., 6/ K. X., narodená XX.XX.XXXX, bytom H. X, I. R. C., 7/ J. I., narodená XX.XX.XXXX, bytom H. X, I. R. C., 8/ X. X., narodený XX.XX.XXXX, bytom A. X, I. R. C., 9/ N.. A. X., narodená XX.XX.XXXX, bytom A. X, I. R. C., 10/ E. Q., narodený XX.XX.XXXX, bytom H. X, I. R. C., 11/ E. Q., narodená XX.XX.XXXX, bytom H. X, I. R. C., 12/ K. Š., narodená XX.XX.XXXX, bytom H. X, I. R. C., 13/ I. Š., narodený XX.XX.XXXX, bytom H. X, I. R. C., 14/ O. J., narodená XX.XX.XXXX, bytom J. XX, I. R. C., 15/ S. K., narodená XX.XX.XXXX, bytom Q. XX, I. R. C., 16/ O. W., narodená XX.XX.XXXX, bytom H. X, I. R. C., 17/ N. J., narodený XX.XX.XXXX, bytom H. X, I.Š. R. C., 18/ K. J., narodená XX.XX.XXXX, bytom H. X, I. R. C., 19/ O. S., narodená XX.XX.XXXX, bytom H. X, I. R. C., 20/ X.. X. H., narodená XX.XX.XXXX, bytom H. X, I. R. C., 21/ K.. K. H., narodený XX.XX.XXXX, bytom H. X, I. R. C., 22/ Q. K., narodený XX.XX.XXXX, bytom H. X, I.Š. R. C., 23/ O. K., narodená XX.XX.XXXX, bytom H. X, I. R. C., zastúpených JUDr. Romanom Škerlíkom, advokátom, so sídlom v Spišskej Novej Vsi, Letná 61, proti žalovaným: 1/ S. N., narodená XX.XX.XXXX, bytom C. R., Š. XXX/X, 2/ S. N., narodený XX.XX.XXXX, bytom C. R., Š.Á. XXX/X, zastúpeným Mgr. Marekom Tauberom, advokátom, so sídlom v Spišskej Novej Vsi, Hviezdoslavova 11, o ochranu vlastníckeho práva, o odvolaní žalobcov proti rozsudku Okresného súdu Spišská Nová Ves zo dňa 07.12.2020, sp. zn. 7C/12/2020

rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok Okresného súdu Spišská Nová Ves zo dňa 07.12.2020, č. k. 7C/12/2020 - 194, okrem výroku o zastavení konania o nároku žalobcov 8/ a 9/ a nepriznaní náhrady trov konania vo vzťahu medzi žalobcami 8/ a 9/ a žalovanými 1/ a 2/ a v zrušenom rozsahu v r a c i a vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

V prevyšujúcej časti o d m i e t a odvolanie.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Spišská Nová Ves (ďalej len súd prvej inštancie alebo súd) rozsudkom zo dňa 07.12.2020 č.k. 7C/12/2020-194 žalobu žalobcov 1/ až 7/, 11/, 13/ až 23/ zamietol (výrok I.), konanie o nároku žalobcov 8/, 9/ a 12/ voči žalovaným 1/ a 2/ zastavil (výrok II.). Vyslovil, že v časti zastavenia konania strany sporu nemajú nárok na náhradu trov konania (výrok III.), a priznal žalovaným 1/, 2/ nárok na náhradu trov konania voči žalobcom 1/ až 7/, 11/, 13/ až 23/ v rozsahu 100%, o ktorých výške súd rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku (výrok IV.).

2. Rozhodol tak o žalobe žalobcov, ktorou sa domáhali ochrany svojho vlastníckeho práva k nehnuteľnosti zapísanej na LV č. XXXX, k.ú. Spišská Nová Ves, a to konkrétne určenia povinnosti žalovaným 1/, 2/ zdržať sa konania, ktorým neoprávnene zasahujú do vlastníckeho práva žalobcov ako vlastníkov pozemku parcela C KN 2069 o výmere 1643 m² - zastavané plochy a nádvoria, ktorý zásah

spočíva v státi motorovými vozidlami na predmetnom pozemku. Zároveň požadovali od žalovaných plnú náhradu trov konania.

3. Vykonaným dokazovaním vzal za preukázané, vychádzajúc z LV č. XXXX, že žalobcovia sú vlastníkami bytov a nebytových priestorov v bytovom dome súpisné č. 415 v Spišskej Novej Vsi, ul. Hviezdoslavova a zároveň sú podielovými spoluvlastníkmi pozemku parcela C KN 2069 o výmere 1643 m² - zastavané plochy a nádvoria, pričom podiel priestoru na spoločných častiach a zariadeniach domu, na príslušenstve a spoluvlastnícky podiel k pozemku je vyjadrený jednotlivo u každého spoluvlastníka v uvedenom liste vlastníctva. Žalovaná 1/ je výlučnou vlastníčkou garáže súpisné č. 5157, postavenej na parcele č. 2076 a parcely č. 2076, k.ú. Spišská Nová Ves, ku ktorej využíva prejazd cez pozemok parcela č. 2069, teda cez pozemok žalobcov. Podľa výpisu z LV č. XXXX, k.ú. Spišská Nová Ves žalovaná 1/ je výlučnou vlastníčkou radovej garáže súpisné č. 5865, postavenej na parcele č. 2039 a parcely č. 2039 o výmere 20 m². Podľa výpisu z LV č. XXXX je výlučnou vlastníčkou bytu č. 19 v obytnom dome súpisné č. 414 na Hviezdoslavovej ulici č. 2 v Spišskej Novej Vsi a zároveň je podielovou spoluvlastníčkou pozemku parcela č. C KN 2066 o výmere 1411 m² - zastavaná plocha a nádvorie v spoluvlastníckom podiele 491/10000 k celku. Z výpovede žalovaných a z fotodokumentácie vyplynulo, že žalovaná 1/ aj so svojím druhom - žalovaným 2/ (žalobcovia nesprávne v žalobe a v písomných vyjadreniach uvádzali, že sú manželmi a že predmetné motorové vozidlá sú predmetom ich BSM) obýva byt, ktorý je situovaný v bytovom dome, ktorý stojí v bezprostrednom susedstve s bytovým domom, ktorý obývajú žalobcovia a ktorí sú podielovými spoluvlastníkmi parcely, ktorá bezprostredne susedí s parcelou, na ktorej je postavený bytový dom, v ktorom je situovaný byt žalovanej 1/. Za nespornú skutočnosť súd prvej inštancie považoval to, že žalovaná 1/ uzavrela so Spoločenstvom vlastníkov bytov a nebytových priestorov „Oáza“, Hviezdoslavova ulica č. 415 v Spišskej Novej Vsi dňa 21.05.2010 dohodu o dočasnom užívaní časti pozemku parcela č. C KN 2069, k.ú. Spišská Nová Ves. Predmetné spoločenstvo ako vlastník sporného pozemku podľa článku I. tejto dohody umožnilo žalovanej prejazd osobným motorovým vozidlom cez uvedený pozemok. Z dokazovania vyplynulo, že predmetná dohoda bola spísaná z dôvodu, že žalovaná nie je vlastníčkou bytu v obytnom dome na Hviezdoslavovej ulici č. 415, ktorý je postavený na parcele č. 2068 o výmere 336 m² a neprináleží jej ani podielové spoluvlastníctvo k príľahlej parcele k predmetnému obytnému domu č. C KN 2069 o výmere 1643 m², ktorá tvorí prechod pri vstupe do jej garáže. Z uvedeného vyplynulo, že pokiaľ by žalovaná vlastnila byt v obytnom dome č. 415 a nie v obytnom dome, ktorý bezprostredne susedí s týmto domom, nebola by nútená pristúpiť k podpísaniu tejto dohody. Súd konštatoval, že ako vyplýva z výpisu z LV č. XXXX, k.ú. Spišská Nová Ves a z odôvodnenia žalobného návrhu, žalobcovia sú vlastníci bytov a nebytových priestorov v predmetnom obytnom dome zapísanom na uvedenom LV, pričom je nepochybné, že v spojení s nadobudnutím bytov do ich vlastníctva nadobudli podielové spoluvlastníctvo k predmetným pozemkom, teda k parcele č. 2068 a 2069. Z uvedeného vyplýva, že podielové spoluvlastníctvo žalobcov k pozemku nie je absolútne, ale je viazané k vlastníctvu bytu z čoho vyplýva, že v predmetnom prípade sa jedná o nútené procesné spoločenstvo.

4. Právne vec posúdil podľa ustanovení § 78 ods. 1, 2 CSP, § 1 ods. 1, 2, § 7b ods. 1, 2, 3, 4, 5, 6, § 9 ods. 2, § 13 ods. 1, 2, § 14 ods. 1 zákona č. 182/1993 Z.z., § 123, § 124, § 126 ods. 1, § 3 ods. 1, 2, § 4 Občianskeho zákonníka (ďalej len OZ).

5. Súd prvej inštancie konštatoval, že podielové spoluvlastníctvo žalobcov k predmetnému spornému pozemku vyplýva z vlastníctva bytov a nebytových priestorov v obytnom dome na Hviezdoslavovej ulici č. 4, takže v danom prípade pre úspech v spore sa vyžaduje účasť všetkých subjektov právneho vzťahu, teda všetkých členov predmetného SVB Oáza. Súd poukázal na dôvodovú správu k § 78 CSP, kde sa uvádza, že na rozdiel od predchádzajúcej právnej úpravy zákonodarca vyjadruje doteraz len doktrínálne a judikatúrne popísaný pojem núteného procesného spoločenstva. O takéto procesné spoločenstvo ide vždy, keď hmotnoprávna vecná legitímácia svedčí v spore viacerým subjektom. Inak povedané, ak je z hľadiska hmotného práva potrebné a nevyhnutné, aby žalobu uplatnilo viacero subjektov spoločne, alebo ak je nevyhnutné pre úspech v spore žalovať viacero subjektov, ide o nútené procesné spoločenstvo. Účasť všetkých subjektov právneho vzťahu pre úspech v spore sa vyžaduje napr. podľa zákona č. 182/1993 Z.z., zákona č. 527/2002 Z.z. a podobne. Súd poukázal aj na ustanovenia zákona č. 182/1993 Z.z., z ktorých vyplýva, že všetky právne úkony, ktoré sa týkajú domu, spoločných častí domu a spoločných zariadení, príslušenstva a pozemkov, zaväzujú všetkých vlastníkov bytov a nebytových priestorov. Zároveň súd uviedol, že žalovaná 1/ vstúpila do právneho vzťahu s SVB Oáza podpísaním dohody o dočasnom užívaní časti sporného pozemku dňa 21.05.2010. Ďalšia korešpondencia týkajúca

sa vznikajúceho sporu medzi ňou a žalobcami prebiehala naďalej medzi predmetným spoločenstvom a nie jednotlivými vlastníkami bytov. Tak boli zasielané výzvy právnymi zástupcami JUDr. Bašistovou Virovou a JUDr. Okálym v mene SVB Oáza. Predmetný spor sa teda týka vzťahu medzi SVB Oáza a žalovanou 1/ a žalovaným 2/.

6. Pokiaľ žalobcovia zotrvali na tvrdení, že na podanie negatívnej žaloby na ochranu vlastníckeho práva je aktívne legitimovaný ktorýkoľvek spoluvlastník a že realizácia tohto práva nie je podmienená dohodou s ostatnými spoluvlastníkmi s odkazom na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 1Cdo/69/2006, súd poukázal na to, že v danom prípade sa nejedná o spor týkajúci sa podielového spoluvlastníctva žalobcov len k samotnej parcele, ale ich spoluvlastníctvo k tejto parcele vzniklo v súvislosti s kúpou bytu, a práve vo vzťahu k spoločným častiam, zariadeniam domu a spoluvlastníckym podielom k pozemkom, vzniklo toto podielové spoluvlastníctvo.

7. V súvislosti s posúdením vecnej aktívnej legitimácie súd poukázal aj na konanie vedené na tamojšom súde sp.zn. 2C/145/2007, v ktorom žalobcovia F. A. a O. A. sa domáhali zriadenia vecného bremena, ktoré malo spočívať v povinnosti žalovaných 1/ až 35/ strpieť právo prechodu cez pozemok parcela č. 2069, zapísanej na LV č. XXXX, k.ú. Spišská Nová Ves k ich garáži súpisné č. 5151, postavenej na parcele č. 2081, pričom ako žalovaní boli označení všetci vlastníci bytov predmetného obytného domu. Predmetná vec bola rozhodovaná aj Krajským súdom v Košiciach, ktorý vo svojom stanovisku vychádzal zo správne označených pasívne legitimovaných subjektov. Aj v danom prípade sa jednalo o nútené spoločenstvo, súd druhej inštancie označenie pasívne legitimovaných subjektov nerozporoval a s takto správne označenými všetkými vlastníkami bytov vo veci konal a rozhodoval. Uznesením bolo predmetné konanie zastavené, nakoľko žalobcovia zobrali návrh v celom rozsahu späť potom, čo vyhovujúci rozsudok súdu prvej inštancie bol zrušený.

8. Žalobu preto zamietol z dôvodu nedostatočnej aktívnej vecnej legitimácie žalobcov.

9. Citujúc ust. § 144, § 145 ods. 1 CSP a vzhľadom na to, že žalobcovia 8/ a 9/ vzali návrh v celom rozsahu späť, súd konanie v časti ich nároku zastavil, s čím žalovaní súhlasili.

10. Žalobkyňa 12/ K. Š. v priebehu konania dňa 06.07.2020 zomrela. Nakoľko zákonní dedičia prichádzajúci do úvahy sú sporovými stranami ako žalobca 1/, 13/ a 14/, súd konanie v časti nároku poručiťky zastavil, nakoľko nebolo potrebné vzhľadom na účasť dedičov ako žalobcov konanie prerušiť do ukončenia prejednávania dedičstva po poručiťke.

11. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, 2 CSP. Žalovaní 1/, 2/ mali v konaní plný úspech, preto im súd priznal plnú náhradu trov konania voči žalobcom. V časti zastavenia konania súd žiadnej zo strán náhradu trov konania nepriznal, nakoľko úspešní žalovaní, voči ktorým bola žaloba vzatá späť, sa trov konania od žalobcov nedomáhali.

12. Proti tomuto rozsudku, proti celému výroku podali v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobcovia 1/ až 7/, 10/, 11/, 13/ až 23/ z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. a/, b/, d/, e/, f/, h/ CSP a navrhli, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie, zároveň si uplatnili voči žalovaným právo na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

13. Žalobcovia sa podanou žalobou domáhali ochrany vlastníckeho práva k svojmu pozemku, do ktorého neoprávnene zasahujú žalovaní svojím konaním spočívajúcim v neoprávnenom parkovaní, resp. stáť motorovými vozidlami na tomto pozemku bez akejkoľvek dohody so žalobcami. Žaloba žalobcov má povahu tzv. negatívnej žaloby, ktorou sa vlastník veci domáha ochrany svojho vlastníckeho práva. Predpokladmi úspešnosti takejto žaloby sú 1/ preukázanie, že žalobca je vlastníkom veci a 2/ preukázanie, že iná osoba (žalovaný), do tohto vlastníckeho práva neoprávnene zasahuje. Obe tieto predpoklady boli zo strany žalobcov riadne preukázané. Bolo preukázané, že žalobcovia sú vlastníkami pozemku parcela č. C KN č. 2069, k.ú. Spišská Nová Ves a rovnako bolo preukázané, že žalovaní neoprávneným stáť motorovými vozidlami na pozemku žalobcov zasahujú do vlastníckeho práva žalobcov. Žalovaní nedisponujú žiadnym právnym titulom, ktorý by ich oprávňoval stáť ich motorovými vozidlami na pozemku žalobcov. Takéto právo žalovaným nevyplýva zo žiadnej zmluvy ani z rozhodnutia súdu či iného orgánu verejnej moci ako ani zo žiadneho právneho predpisu. Ide o svojvôľu zo strany žalovaných, ktorí na tomto pozemku stoja svojimi motorovými vozidlami napriek tomu, že boli žalobcami

opakovane vyzvaní na upustenie od takéhoto konania. Tvrdenie žalovanej 1/, že má právo stáť na pozemku žalobcov denne po dobu jednej hodiny v konaní preukázané nebolo a uvedené tvrdenie žalobcovia považujú za tendenčné a účelové. Takéto právo žalovanej nevyplýva ani z dohody o dočasnom užívaní pozemku z 21.05.2010 ako ani zo žiadnej inej dohody. Dohoda obsahuje len právo prejazdu, čo potvrdila aj žalovaná 1/, takáto dohoda nemohla povstať ani zo stretnutia z roku 2013 za účasti pani D., pani I. a pána X., nakoľko títo nemali nikdy mandát od ostatných vlastníkov na uzatvorenie takejto dohody a táto ani nikdy nebola predmetom schvaľovania vlastníkmi. Žalobcovia poukazujú aj na to, že podľa čl. 4 bod 1 dohody je potrebné akúkoľvek zmenu dohody uskutočniť písomnou formou. Žalovaná 1/ nedisponuje žiadnym právnym titulom, na základe ktorého by bola oprávnená stáť svojim motorovým vozidlom na pozemku žalobcov, a teda, že žalovaná neoprávnene zasahuje do vlastníckeho práva žalobcov. Rovnako ani žalovaný 2/ nie je oprávnený stáť motorovým vozidlom na pozemku žalobcov. Tento dokonca nie je ani účastníkom dohody z roku 2010 o práve prejazdu cez pozemok žalobcov. Konanie žalovaného je preto potrebné považovať za neoprávnený zásah do vlastníckeho práva žalobcov. Žalobcovia opätovne poukázali na rozsudok Najvyššieho súdu SR z 30.11.2009 sp. zn. 1Cdo/68/2008. Vzhľadom na to, že žalobcovia sú vlastníkmi dotknutého pozemku, na ktorom neoprávnene stoja motorovými vozidlami žalovaná 1/ a žalovaný 2/, je konanie žalovaných potrebné považovať za neoprávnený zásah do vlastníckeho práva žalobcov, ktorému je potrebné poskytnúť súdnu ochranu. Súd nedôvodne a arbitrárne odmietol poskytnúť žalobcom súdnu ochranu ich vlastníckeho práva, čím súd odňal účastníkom právo na súdnu ochranu.

14. Žalobcovia nesúhlasili s názorom súdu, že by tvorili nútené procesné spoločenstvo a o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcov. Tvrdia, že sú nositeľmi hmotnoprávneho oprávnenia, kedy sú žalobcovia vlastníkmi dotknutého pozemku. Na strane žalobcov nejde teda o nútené procesné spoločenstvo podľa § 78 CSP. Poukázali na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/69/2006 a na rozsudok Najvyššieho súdu z 30.11.2009 sp. zn. 1Cdo/68/2008. Súd závery Najvyššieho súdu SR odmietol z dôvodu, že pozemok žalobcov je pozemkom, ktorý súvisí s vlastníctvom bytov v bytovom dome, preto súd s poukazom na ustanovenia zákona o vlastníctve bytov dôvodil, že v takomto prípade je nevyhnutné, aby žalobu na ochranu vlastníckeho práva podali všetci vlastníci pozemku. Tento názor súdu je nesprávny a nedôvodný. Súd takýmto spôsobom narušil zásadu rovnosti ochrany vlastníckeho práva, kedy súd v podstate vytvára dve kategórie vlastníckych vzťahov s rozličným stupňom ich ochrany. Jednu kategóriu predstavujú v zmysle rozhodnutia súdu spoluvlastníci pozemkov, ktorých vlastníctvo nie je spojené s vlastníctvom bytu, naproti tomu spoluvlastníci pozemkov, ktorých vlastníctvo je spojené s vlastníctvom bytu majú podľa názoru súdu nárok na súdnu ochranu proti neoprávnenému zásahu do ich vlastníckeho práva len v tom prípade, ak takúto žalobu podajú všetci spoluvlastníci. V takom prípade teda stačí, keď čo i len jeden spoluvlastník sa k žalobe nepripojí, následkom čoho nemôže byť priznaná súdna ochrana vlastníckeho práva. S poukazom na § 124 OZ a čl. 20 ods. 1 Ústavy SR žalobcovia uviedli, že uplatnenie práva žalobcov domáhať sa negatívnou žalobou súdnej ochrany svojho spoluvlastníctva nemožno zamieňať s hospodárením so spoločnou vecou a realizácia tohto práva žalobcu nie je podmienená dohodou žalobcu s ostatnými spoluvlastníkmi (ich súhlasom s takýmto postupom). Názor súdu vyslovený v prejednávanej právnej veci t.j., že žalobcovia tvoria nútené procesné spoločenstvo znamená faktické znefunkčnenie ochrany vlastníckeho práva. Ak by sme pripustili takýto záver stačí, aby čo i len jeden zo spoluvlastníkov nesúhlasil s podaním žaloby a tým by úplne znemožnil ostatným spoluvlastníkom domáhať sa ochrany pred neoprávneným zásahom do ich vlastníckeho práva. Žalobcovia majú za to, že aj v prípade tých pozemkov, ktorých vlastníctvo je spojené s vlastníctvom bytov a nebytových priestorov je potrebné umožniť jednotlivým spoluvlastníkom, aby sa samostatne domáhali ochrany vlastníckeho práva. Toto právo nemožno zamieňať s hospodárením so spoločnou vecou a realizácia tohto práva nie je podmienená dohodou s ostatnými spoluvlastníkmi. Žalobcovia nesúhlasia s názorom súdu, že ich vlastníctvo nie je absolútnym právom, ako to uviedol súd v rozsudku v bode 32. Právna teória absolútne práva definuje ako práva, ktoré pôsobia proti všetkým. Subjektom oprávnenia pri absolútnom práve je vždy určitý individuálne určený subjekt, pričom takto určenému subjektu zodpovedá povinnosť neurčitého subjektu povinnosti nerušiť oprávnený subjekt vo výkone jeho oprávnenia. Vlastnícke právo ako vecné právo je právom absolútnym, nie relatívnym. To, že vlastníctvo pozemku je spojené s vlastníctvom bytu nemôže znamenať a ani neznamená, že sa nejedná o absolútne právo.

15. Žalobcovia uviedli, že aj keby hypoteticky pripustili správnosť záveru súdu o nútenom procesnom spoločenstve, aj napriek tomu rozsudok súdu je nesprávny. Poukázali na nález Ústavného súdu SR zo dňa 14.11.2011 sp. zn. I. ÚS 361/2010. S poukazom na uvedený nález žalobcovia konštatujú, že

ak bol súd toho názoru, že na strane žalobcov ide o nútené procesné spoločenstvo, bol súd povinný postupovať tak, že mal účastníka riadne poučiť a vyzvať na odstránenie väd návrhu, ak považoval túto za vadu konania. Ak takáto vada konania nebola v konaní pred všeobecným súdom zhojená a táto skutočnosť bola dôvodom neúspechu účastníka konania, konanie je potom postihnuté vadou predstavujúcou významný zásah do procesného postavenia toho účastníka, respektíve porušenie jeho práva na spravodlivé súdne konanie.

16. Žalobcovia uviedli, že názor súdu vychádza z nepochopenia rozdielu medzi hospodárením so spoločnou vecou a ochranou vlastníckeho práva. Zo žiadneho ustanovenia zákona o vlastníctve bytov (ďalej len ZVB) a ani iného predpisu nemožno vyvodiť záver, že na úspech v spore o ochranu vlastníckeho práva sa vyžaduje účasť všetkých podielových spoluvlastníkov. Zákon o vlastníctve bytov nemá osobitnú právnu úpravu ochrany vlastníckeho práva, a preto je potrebné v súlade s § 3 zákona o vlastníctve bytov aplikovať ustanovenia OZ. Žalobcovia uviedli, že povinnosť núteného procesného spoločenstva nevyplýva z ustanovenia § 7b a § 9 ods. 2 ZVB. Predmetné ustanovenia sú zaradené medzi ustanovenia o správe domu vlastníckmi bytov a nebytových priestorov. Správou domu sa rozumie obstarávanie služieb a tovaru, ktorými správca alebo spoločenstvo zabezpečuje pre vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome činnosti uvedené v zákone. Argumentácia súdu uvedenými ustanoveniami by bola dôvodná len v tom prípade, že by predmetom žaloby bola správa domu, čo nie je. Rovnako ani z ustanovení § 13 a § 14 ZVB nemožno vyvodiť nutnosť podania žaloby na ochranu vlastníctva všetkými vlastníckmi. Nerozlučnosť spojenia pozemku s bytom v zmysle § 13 ZVB obmedzuje vlastníka v tom, že nemožno samostatne previesť podiel na spoločnom pozemku, ale prevod takéhoto podielu je viazaný na prevod bytu alebo nebytového priestoru, ako aj nemožnosť domáhať sa zrušenia spoluvlastníctva. To, že súd žalobu o ochranu vlastníckeho práva subsumoval pod ustanovenia zákona o vlastníctve bytov, upravujúce správu domu (teda hospodárenie so spoločnou vecou) dokladá, že súd absolútne nepochopil rozdiel medzi hospodárením so spoločnou vecou a ochranou vlastníckeho práva. Správu domu, ktorá predstavuje spôsob hospodárenia so spoločnou vecou, nemožno zamieňať s ochranou vlastníckeho práva. Rozhodnutie súdu je teda v príkrom rozpore s rozhodnutím NS SR sp. zn. 1Cdo/69/2006 a 1Cdo/68/2008. Súd si neujasnil, čo je predmetom sporu, na základe čoho dospel k nesprávnemu záveru o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie na strane žalobcu. Žalobcovia poukázali na ustanovenie § 9 ods. 2 ZVB a § 139 ods. 1 OZ, ktoré navzájom porovnávali. Uviedli, že tieto ustanovenia sú obsahovo totožné, kedy v oboch prípadoch sú z právnych úkonov zaviazaní všetci spoluvlastníci. Pokiaľ z rozhodnutia NS SR sp. zn. 1Cdo/69/2006 a obdobne aj sp. zn. 1Cdo/68/2008 vyplýva, že ustanovenie § 139 nebráni spoluvlastníkovi v tom, aby aj samostatne bez súhlasu ostatných spoluvlastníkov si uplatnil nárok na ochranu vlastníctva na súde, potom rovnako tak je potrebné postupovať aj v prípade spoluvlastníkov takého pozemku, ktorého vlastníctvo je spojené s vlastníctvom bytov. Tak, ako ustanovenie § 139 OZ je ustanovením týkajúcim sa hospodárenia so spoločnou vecou a je potrebné ho odlišiť od ochrany vlastníckeho práva, je potrebné aj ustanovenie § 9 ods. 2 ZVB považovať za ustanovenie o hospodárení so spoločnou vecou a odlišiť ho od ochrany vlastníckeho práva. Preto vzhľadom na obsahovú totožnosť týchto ustanovení a s ohľadom na právne závery citovaných rozhodnutí NS SR nebráni ustanovenie § 9 ods. 2 ZVB tomu, aby si spoluvlastníci uplatňovali nárok na ochranu vlastníckeho práva samostatne, bez jeho podmienenia súhlasom ostatných spoluvlastníkov. Je preto vylúčené, aby na strane žalobcov išlo o nútené procesné spoločenstvo.

17. Žalobcovia sa nestotožnili so záverom súdu, že spor sa týka vzťahu medzi SVB Oáza a žalovanými. Uviedli, že spoločenstvo vlastníkov bytov nie je vlastníkom dotknutého pozemku, čo vylučuje, aby žalobu na ochranu vlastníckeho práva k pozemku podalo spoločenstvo vlastníkov bytov. Spoločenstvo vlastníkov bytov môže vykonávať len činnosti súvisiace so správou domu, pričom žalobu o ochranu vlastníckeho práva pred neoprávneným zásahom zo strany žalovaných nemožno, ako už bolo uvedené, považovať za činnosti súvisiace so správou domu. Skutočnosť, že v minulosti komunikovali vlastníci so žalovanými prostredníctvom SVB Oáza neznamena, že by išlo o spor medzi týmito subjektmi. Dialo sa tak z praktických dôvodov, keď bolo nepomerne jednoduchšie komunikovať za viacerých zúčastnených len jednou osobou, a to predsedom spoločenstva, keďže sa staral o celú súvisiacu agendu. Pokiaľ bola uzavretá dohoda o dočasnom užívaní pozemku, tak tá bola uzatvorená medzi žalovanou 1/ a spoločenstvom, a predstavuje kvalifikovaný právny titul, na základe ktorého je žalovaná 1/ oprávnená užívať cudziu vec - pozemok žalobcov na účely motorovým vozidlom. S týmto právom je spojená povinnosť vlastníkov pozemku strpieť výkon takéhoto práva, teda strpieť zásah do svojho vlastníckeho práva. Uzavretie dohody, na základe ktorej vlastníci pozemku umožňujú užívanie svojej veci tretej osobe, spočívajúce v práve prejazdu cez pozemok, možno považovať za spôsob nakladania so spoločnou

vecou. V prípade, ak právny titul na zásah do vlastníckeho práva chýba, je ktorýkoľvek z vlastníkov oprávnený domáhať sa ochrany proti neoprávnenému zásahu do vlastníckeho práva. Tak ako je to v tomto spore.

18. Zároveň žalobcovia poukázali na zjavný rozpor výroku rozsudku a jeho odôvodnenia. Súd síce poukázal na to, že žalobcovia tvoria nútené procesné spoločenstvo, avšak samostatným výrokom zastavil konanie o nároku žalobcu 8/, 9/ a 12/. V prípade žalobcov 8/ a 9/ tak urobil na základe späťvzatia žaloby. Žalobcovia poukazujú na zjavnú dvojkoľajnosť v argumentácii súdu. Buď mal za to, že žalobcovia tvoria nútené procesné spoločenstvo a v takom prípade nemohol pripustiť účinky späťvzatia žaloby, alebo mal za to, že žalobcovia netvoria nútené spoločenstvo, a preto priznal účinky späťvzatia žaloby vo vzťahu žalobcov 8/, 9/ a konanie v tejto časti zastavil. Je ale vylúčené, aby súd konanie zastavil voči žalobcom 8/ a 9/ z dôvodu späťvzatia žaloby a v prípade žalobkyne 12/ z dôvodu jej smrti a zároveň vo zvyšku žalobu zamietol s tým, že žalobcovia tvorili nútené procesné spoločenstvo. Výrok rozsudku preto nezodpovedá jeho odôvodneniu, v dôsledku čoho je rozhodnutie nepreskúmateľné, keďže výrok a jeho odôvodnenie sú vo vzájomnom rozpore. Žalobcovia zároveň poukázali na tú skutočnosť, že súd nerozhodol o nároku žalobcu 10/ (Emil Labuda). Z uvedeného je zrejmé, že súd úplne opomenul rozhodnúť o nároku žalobcu 10/.

19. Za nesprávny považujú žalobcovia aj postup súdu, ak svoje rozhodnutie oprel o konanie sp. zn. 2C/145/2007. Týmto spôsobom súd odňal žalobcom možnosť konať pred súdom a porušil právo žalobcov na spravodlivý súdny proces. Súd nikdy v priebehu konania neoboznámil strany so súdnym spisom vo veci sp. zn. 2C/145/2007. Tento súdny spis si nepripojil, neprečítal relevantné listiny z tohto spisu a neumožnil žalobcom sa k nemu vyjadriť. Súd založil svoje rozhodnutie na dôkazoch, ktoré nevykonal a ku ktorým sa žalobcovia nemali možnosť vyjadriť. Pritom ani samotný okruh účastníkov nie je totožný s okruhom účastníkov v tomto konaní, nielen na strane žalovaných, ale ani na strane žalobcov. Žalobcovia v ďalšom poukázali na podstatu práva na spravodlivý súdny proces, na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 26/94, uznesenie Najvyššieho súdu SR z 29.01.2020 sp. zn. 4Cdo/68/2019 a rozsudok Najvyššieho súdu SR z 26.03.2013 sp. zn. 4Cdo/56/2012, z ktorých vyplýva povinnosť oboznámiť strany sporu s celým pripojeným spisom. Zároveň uviedli, že predmet konania 2C/145/2007, tak ako je popísaný v odôvodnení rozsudku, je skutkovo a právne úplne odlišný od priebehu tohto konania. V konaní 2C sa žalobcovia domáhali zriadenia vecného bremena - práva prechodu cez pozemok. Pri takomto vymedzenom predmete konania bolo nevyhnutné, aby účastníkmi konania na strane žalovaných boli všetci vlastníci pozemku. V prípade, ak žalobca žaluje na právo prechodu cez pozemok, sú pasívne legitimovaní všetci vlastníci pozemku. Predmetom daného konania nebolo poskytnutie ochrany vlastníckeho práva vlastníkom, ale zriadenie právneho titulu. Nútené procesné spoločenstvo bolo preto dané nie tým, že ide o pozemok, ktorý súvisí s vlastníctvom bytov, ale bolo dané charakterom predmetu sporu. Predmetom tohto konania je ochrana vlastníckeho práva žalobcov ako vlastníkov pozemku. Je nepochopiteľné a zarážajúce, že súd tento rozdiel nevidel a prakticky stotožnil obidve konania. Súd použil mimoriadne zjednodušenú a nesprávnu právnu logiku, pritom v konaní 2C/147/2012 (správne 2C/145/2007 - poznámka odvolacieho súdu) boli pasívne legitimovaní všetci vlastníci pozemku, nie preto, že išlo o pozemok súvisiaci s vlastníctvom bytov, ale preto, že rozhodnutím súdu sa malo zriadiť právo užívania spoločnej veci inej osobe.

20. Za nesprávny a arbitráry považujú žalobcovia aj názor súdu o tom, že nie všetci vlastníci majú záujem na podaní žaloby v takomto znení, ako bola podaná. Žalobcovia poukázali na to, že s výnimkou žalobcov 8/ a 9/, ktorí využili svoje právo a vzali žalobu späť a žalovanej 12/, ktorá zomrela, všetci ostatní žalobcovia zotrvali na podanej žalobe. Zostávajúci žalobcovia neurobili v priebehu konania jediný procesný úkon, z ktorého by bolo možné čo i len hypoteticky vyvodiť, že nemajú záujem zotrvať na žalobe. Žalobcov vzhľadom na vyšší počet zastupoval iba jeden zástupca, a to žalobca 1/, ktorý sa riadne zúčastňoval konania, bol účastný na pojednávaniach, pojednávania sa riadne zúčastňovali aj ďalší žalobcovia. Je preto prekvapivý a arbitráry záver súdu o pochybnosti o vôli žalobcov zotrvať na podanej žalobe, pretože súdu nič nebránilo v tom, aby žalobcov riadne predvolal na pojednávanie a k tejto skutočnosti ich vypočul. Pokiaľ plnomocenstvá v listinnej podobe doručili súdu dňa 15.05.2020 bolo to z dôvodu, že pri zasielaní plných mocí elektronicky, sa opakovane vyskytli hlásenia o chybe, čo pravdepodobne súviselo s veľkosťou zasielaných súborov. Pokiaľ však mal súd pochybnosti o zastúpení žalobcov, išlo by len o prekážku postupu konania, kedy by bol súd povinný vyzvať žalobcov na jej odstránenie, čo súd nikdy neurobil.

21. Za nesprávne a nedôvodné považovali žalobcovia aj závery súdu, keď skúmal, či nedochádza k zásahu do vlastníckeho práva vlastníkov garáží. Predmetom konania bolo pritom poskytnutie ochrany vlastníckeho práva žalobcom ako vlastníkom pozemku, kedy žalovaní neoprávnene zasahujú do vlastníckeho práva žalobcov neoprávneným stáťím motorovými vozidlami na pozemku žalobcov. Súd si prakticky sám vytvoril predmet konania uvádzaný v bodoch 58 a nasl. rozsudku, s ktorým sa podľa svojho odôvodnenia ďalej vysporiadal. Takýto postup súdu je nedôvodný, svojvoľný, teda arbitrárny.

22. Žalobcovia tiež namietali záver súdu o tom, že by konanie žalovaných nebolo v rozpore s dobrými mravmi. V konaní bolo preukázané, že žalovaní majú možnosť využívať dve garáže, ktoré sú v bezprostrednej blízkosti ich bydliska, taktiež majú možnosť parkovania na verejných priestranstvách mesta Spišská Nová Ves nachádzajúcich sa v bezprostrednej blízkosti ich bydliska, ako aj ako spoluvlastníci pozemku, na ktorom je postavený bytový dom žalovaných, majú žalovaní možnosť využívania svojho pozemku. Napriek tomu, že žalovaní majú široké možnosti parkovania, svojvoľne a proti vôli žalobcov stoja svojimi vozidlami na pozemku žalobcov a odmietajú svoje vozidlá zaparkovať do garáže, pred ktorou stoja. Konanie žalovaných je prejavom ich arogancie k vlastníckemu právu žalobcov, žalovaní vlastnícke právo žalobcov nerešpektujú, do tohto práva neoprávnene zasahujú, a preto ich konanie je konaním v hrubom rozpore s dobrými mravmi.

23. Zároveň žalobcovia poukázali na rozpor odôvodnenia súdu na pojednávaní bezprostredne po vyhlásení rozsudku a tým, ako súd odôvodňuje svoje rozhodnutie v písomnom vyhotovení rozsudku. Na pojednávaní súd odôvodnil rozhodnutie tým, že žaloba je neurčitá, plná rozporov a už z tohto dôvodu jej nebolo možné vyhovieť. Súd tvrdil, že rozsudok v znení, v akom ho navrhovali žalobcovia, by bol nevykonateľný, a preto nemohol žalobe vyhovieť. Súd zároveň tvrdil, že ak by vyhovel žalobe, tak exekútor by mohol hneď konať, čím si súd sám odporoval pri odôvodnení svojho rozhodnutia už na pojednávaní, keďže je vylúčené, aby bolo rozhodnutie nevykonateľné a zároveň, aby na jeho základe mohol exekútor hneď konať. Tieto dôvody sa v písomnom vyhotovení rozsudku neuvádzajú, a to ani len v krátkosti. Napriek tomu, že písomné odôvodnenie rozsudku je rozsiahle a podrobnejšie, neznamená, že súd môže odôvodniť svoje rozhodnutie odlišne na pojednávaní a odlišne v písomnom vyhotovení rozsudku. Poukázali na to, že účastník má právo na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia, ktoré sa vysporiada so špecifickými námietkami účastníka. Súd pochybil, ak založil svoje rozhodnutie na rôznych dôvodoch, čím zasiahol do práva žalobcov na spravodlivý proces, obsahom ktorého je nepochybne aj právo na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Rozhodnutie súdu je nepreskúmateľné, keďže je založené na dvoch rôznych odôvodneniach.

24. Žalobcovia podotkli, že predmet konania bol nimi riadne vymedzený v žalobe a žaloba neobsahuje žiadne nedostatky, či dokonca rozpory. Preto spôsob akým súd odôvodnil svoje rozhodnutie bezprostredne po vyhlásení pojednávania považujú žalobcovia za arbitrárny a škandalózne. V tejto súvislosti poukázali na uznesenie Najvyššieho súdu SR z 25.11.2020 sp.zn. 7Cdo/268/2019, rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 28.09.2010 sp.zn. 5Cdo/254/2009, rozsudok Najvyššieho súdu SR z 30.07.2008 sp.zn. 3Cdo/219/2007, rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 06.12.2011 sp.zn. 5Cdo/109/2011, nález Ústavného súdu SR zo dňa 07.10.2015 sp.zn. I. ÚS 192/2015 a celý rad rozhodnutí Najvyššieho súdu SR. Uvedli, že povinnosťou žalobcov nie je v žalobe naformulovať výrok rozsudku, ktorý súd len prevezme, jedine súd je orgánom, ktorý je oprávnený naformulovať výrok rozsudku a konajúcemu súdu muselo byť zo žaloby, ako aj ďalších podaní a vyjadrení žalobcov dostatočne zrejmé a určité, čoho sa žalobcovia v konaní domáhajú. Súd po celú dobu konania ani len nenaznačil, že by mal nejaké pochybnosti o nejasnosti obsahu žaloby, súdu dokonca nič nebránilo ani v tom, aby o každom nároku žalobcu rozhodol samostatným výrokom.

25. Žalovaní vo vyjadrení k odvolaniu žalobcov uviedli, že odvolacie dôvody žalobcov nie sú spôsobilé na zrušenie rozsudku a vrátenie veci súdu prvej inštancie tak, ako sa domáhajú žalobcovia. Žalovaní sa nestotožňujú s názorom žalobcov, pretože síce žalobcovia sú vlastníkami pozemku, ale toto podielové spoluvlastníctvo k predmetnej parcele je odvodené od nadobudnutia vlastníctva bytu v bytovom dome a teda podielové spoluvlastníctvo žalobcov k pozemku nie je absolútne, ale je viazané k vlastníctvu k bytu, čo má nepochybne vplyv na právne posúdenie veci z procesného hľadiska. Zároveň odmietajú, že by v konaní bolo preukázané, že žalovaní neoprávnene zasahujú nejakým spôsobom do vlastníckeho práva žalobcov a že nedisponujú žiadnym právnym titulom, ktorý by ich oprávňoval stáť motorovými vozidlami na pozemku žalobcov. Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že žalovaná 1/ uzavrela so Spoločenstvom vlastníkov bytov a nebytových priestorov Oáza dohodu o užívaní časti pozemku

zo dňa 21.05.2010, rovnako z listu Spoločenstva vlastníkov bytov a nebytových priestorov Oáza z 12.07.2015 vyplýva, že žalovanej 1/ bolo dňa 06.06.2013 povolené krátkodobé (maximálne 1 hod.) odstavovanie auta na príjazdovej ceste - pozemku parcela č. 2069 pred garážou súp. č. 1157, ktorá je vo vlastníctve žalovanej 1/. Tieto okolnosti potvrdili aj výpovede svedkov v konaní. Žalovaná 1/ nikdy neporušila uzavreté dohody, a to ani v dňoch uvedených na fotodokumentácii žalobcov, keďže vždy išlo len o krátkodobé odstavenie motorového vozidla. Žalovaní sa stotožnili s právnym názorom súdu, že žalobcovia tvoria nútené procesné spoločenstvo, ako aj s odôvodnením súdu v tomto smere. Poukázali na dôvodovú správu k § 78 CSP, uviedli, že súd prvej inštancie nenarušil a ani nepoprel zásadu rovnosti ochrany vlastníckeho práva, ako to tvrdia žalobcovia, ale správne vychádzal zo zámeru zákonodarcu, ktorý vymedzil, kedy sa jedná o nútené spoločenstvo, a medzi iným je to aj v prípade zákona č. 182/1993 Z.z., na základe ktorého žalobcom vzniklo aj podielové spoluvlastníctvo k pozemku. Poukázanie žalobcov na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 1Cdo/69/2006 a 1Cdo/68/2008 je právne irelevantné k prejednávánemu prípadu, keďže v týchto rozhodnutiach sa nejednalo o podielové spoluvlastníctvo vznikajúce na základe vlastníctva bytu. Ak sa žalobcovia domnievajú, že ich podielové spoluvlastníctvo k pozemku je absolútnym právom, tak by potom mali žalobcovia vysvetliť, prečo nemôžu podať žalobu na zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva k uvedenému pozemku, resp. predať svoj podiel k pozemku bez toho, aby zároveň prevádzali vlastníctvo k bytu, čo je nepochybne jednou z charakteristických čŕt absolútného práva. Pokiaľ žalobcovia poukázali na to, že súd mal postupovať v zmysle nálezu Ústavného súdu, tak žalovaní uviedli, že je absolútne účelové a bezprostredné postupovať v zmysle nálezu, keďže tento nález sa zaoberal diametrálne odlišnou vecou, aká je prejednávaná v tomto spore, takže žiadnu poučovaciu povinnosť vo vzťahu k žalobcom nad rámec zákona súd nemal a ani nemohol poskytovať, navyše ak žalobcovia sú v spore zastúpení právnym zástupcom. Ak žalobcovia tvrdia, že zo žiadneho ustanovenia zákona o vlastníctve bytov a ani iného predpisu nemožno vyvodiť záver, že na úspech v spore o ochranu vlastníckeho práva sa vyžaduje účasť všetkých podielových spoluvlastníkov, tak je nutné zdôrazniť, že v teórii práva sú nepochybne známe prípady, kedy na akejkolvek strane sporu možno hovoriť o nútenom spoločenstve, ktoré má odraz v hmotnoprávnom predpise, avšak v žiadnom hmotnoprávnom predpise sa explicitne nepíše veta, na úspech v spore o ochranu vlastníckeho práva sa vyžaduje účasť všetkých podielových spoluvlastníkov. Ustanovenia zákona o vlastníctve bytov a nebytových priestorov treba preto vykladať komplexne a nielen jednotlivo. Žalovaní sa nedomnievajú, že by si súd neujasnil predmet sporu. Predmet sporu ako ho vymedzili žalobcovia súd posudzoval v súlade s právnymi predpismi a vo veci rozhodol. Rovnako nezahliadli dôvod, že by došlo k rozporu vo výroku rozsudku a jeho odôvodnenia, súd svoje jednotlivé výroky odôvodnil jasne, zrozumiteľne a výstižne a o žiadnej dvojkofajnosti v argumentácii nemôže byť reč. Pokiaľ súd poukázal na spor vedený na tamjšom súde sp.zn. 2C/145/2007, tak len to potvrdzuje skutočnosť, že na strane žalobcov ide o nútené spoločenstvo. Je pochopiteľné, že okruh účastníkov nie je totožný v oboch konaniach, keďže medzi tým došlo k zmenám vlastníckeho práva k bytu a príslušenstvu, ale pointou je tá skutočnosť, že v konaní 2C/145/2007 boli na strane žalovaných označení vtedy všetci aktuálni vlastníci bytov predmetného bytového domu a odvolací súd nerozporoval správnosť takto označeného pasívne legitimovaného subjektu. Žalovaní poukázali na to, že spolu so žalobným návrhom bola predložená len plná moc na zastupovanie žalobcu 1/, čo vyvoláva vážne pochybnosti, či ostatní žalobcovia o podaní žaloby vedeli. Tieto pochybnosti potvrdzuje aj dodatočné predloženie plnomocenstiev, hoci aj v tomto prípade majú žalovaní pochybnosti, že prevažná väčšina žalobcov ani nemala tušenia, že žaloba bola podaná a čo je predmetom sporu. Túto skutočnosť potvrdila aj výpoveď žalobkyne 19/ a vlastne aj permanentná neprítomnosť ostatných žalobcov. V konaní bolo jednoznačne preukázané, že žalobcovia 8/ a 9/ nikdy nepodpisovali plnú moc právnenému zástupcovi na zastupovanie v tomto spore, s predmetnou žalobou absolútne nesúhlasili, pretože sa jednoznačne vyjadrili, že žalovaní žiadnym spôsobom neoprávnene nezasahujú do vlastníckeho práva žalobcov. Tieto skutočnosti potvrdili aj v písomnom stanovisku ďalší vlastníci bytov obytného domu, ktorí nesúhlasili so žalobou, a preto na strane žalobcov ani nefigurujú. Aj uvedené len potvrdzuje, že na strane žalobcov musí ísť o nútené spoločenstvo. Žalovaní uviedli, že konanie žalovaných v žiadnom prípade nie je konaním v hrubom rozpore s dobrými mravmi, ako sa domnievajú žalobcovia, tieto domnienky žalobcov nepotvrdil ani súd a jeho závery v tomto smere sú správne. Žalovaní majú povolené krátkodobé státie pred garážou a túto dohodu nikdy neporušili. Nie je pravdou, že by žalovaní motorové vozidlo odmietali zaparkovať do garáže. Žalovaní nevnímajú, že by vznikol na strane súdu nejaký rozpor odôvodnenia rozsudku bezprostredne po vyhlásení rozsudku s odôvodnením v písomnom vyhotovení rozsudku. Žalovaní zároveň poukázali na protichodnosť argumentácie žalobcov, keď na jednej strane uvádzajú, že predmet konania bol nimi riadne vymedzený v žalobe a žaloba neobsahuje žiadne nedostatky, či dokonca rozpory a na strane druhej sa domáhajú, že im nebola daná dostatočná poučovacia povinnosť zo strany súdu.

Súd určite vo svojom rozhodovaní nemal žiadne povinnosti o tom, čo je predmetom žaloby. Uviedli, že v žiadnom prípade súd svojím rozhodnutím neodmietol poskytnúť súdnu ochranu žalobcom, súd žalobu riadne prejednal, rozhodol vo veci, ale to neznamená, že musí byť rozhodnutie v súlade so subjektívnymi predstavami žalobcov. Na základe uvedeného navrhli, aby odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny a priznal žalovaným náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

26. Žalobcovia v odvolacej replike zotrvali na tom, že z ich strany boli preukázané všetky skutočnosti potrebné na to, aby súd podanej žalobe vyhovel. Preukázali predpoklady tzv. negatívnej žaloby. Zotrvali na tom, že zo strany žalovaných nebola preukázaná existencia právneho titulu, ktorý by žalovaných oprávňoval stáť motorovými vozidlami na pozemku žalobcov a existencia dohody na základe ktorej má žalovaná 1/ právo stáť na pozemku žalobcov denne po dobu 1 hod. v konaní nebola preukázaná. V tomto smere poukázali opätovne na svoju argumentáciu v odvolaní. Žalobcovia nesúhlasili s názorom o nedostatku ich aktívnej vecnej legitímácie a o tzv. nútenom procesnom spoločenstve na strane žalobcov a opätovne poukázali, že na ich strane nejde o nútené procesné spoločenstvo podľa § 78 CSP v nadväznosti na § 7b a § 9 ods. 2 ZVB. Opätovne poukázali na svoju argumentáciu v odvolaní a to, že súd buď mal mať za to, že žalobcovia tvoria nútené procesné spoločenstvo a v takom prípade nemohol pripustiť účinky späťvzatia žaloby a zastaviť konanie voči žalobcom 8/ a 9/ alebo ak mal za to, že netvoria nútené spoločenstvo, mohol priznať účinky späťvzatia žaloby. Je však vylúčené, aby súd zastavil konanie z dôvodu späťvzatia žaloby a zároveň žalobu zamietol pre to, že žalobcovia tvoria nútené procesné spoločenstvo. Súd taktiež nerozhodol o nároku žalobcu 10/. Opätovne poukázali na to, že súd nikdy v priebehu konania neoboznámil strany so súdnym spisom vo veci sp.zn. 2C/145/2007. Opätovne sa vyjadrili k spôsobu splnomocnenia právneho zástupcu na zastupovanie žalobcov. Vo zvyšnej časti odvolacej repliky zopakovali tvrdenia uvádzané v rozsiahlom odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie.

27. Odvolacia replika žalobcov bola žalovaným doručená dňa 04.05.2021, ďalšie vyjadrenia v spore doručené neboli.

28. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalobcov ako podané včas oprávnenými osobami proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 a § 380 CSP a z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov (§ 365 ods.1 písm. a/, b/, d/, e/, f/, h/ CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcov je dôvodné.

29. Rozsudok v napadnutom výroku, ktorým súd žalobu žalobcov 1/ až 7/, 11/, 13/ až 23/ zamietol, vychádza z nesprávneho právneho záveru, že na strane žalobcov nie je daná aktívna vecná legitímácia, nakoľko sa jedná o nútené spoločenstvo z dôvodu, že podielové spoluvlastníctvo žalobcov k predmetnému spornému pozemku vyplýva z vlastníctva bytov a nebytových priestorov v obytnom dome na Hviezdoslavovej ul. 4, takže v danom prípade pre úspech v spore sa vyžaduje účasť všetkých subjektov právneho vzťahu.

30. V dôsledku tohto nesprávneho právneho posúdenia veci súd nevykonal vo veci dôkazy potrebné pre posúdenie dôvodnosti žaloby a keďže doplnenie dokazovania odvolacím súdom nie je účelné, je daný dôvod pre zrušenie rozsudku podľa ust. § 389 ods. 1 písm. c/ CSP.

31. Súd prvej inštancie skúmal, či na strane žalobcov je daná vecná legitímácia v spore a dospel k záveru, že na strane žalobcov sa jedná o nútené spoločenstvo (vychádzajúc zo zákona č. 182/1993 Z.z.), preto na strane žalobcov musia vystupovať všetci vlastníci sporného pozemku.

32. Pre posúdenie, či sa jedná o samostatné alebo nútené spoločenstvo, je rozhodná povaha predmetu konania, vyplývajúca z hmotného práva; tam, kde hmotné právo neumožňuje, aby predmet konania bol prejednaný a rozhodnutý samostatne voči každému spoločníkovi, a okruh spoločníkov vyplýva z osobitného predpisu, ide o nútené spoločenstvo.

33. Podľa ust. § 78 ods. 1 CSP, nútené spoločenstvo je procesné spoločenstvo, v ktorom osobitný predpis vyžaduje pre úspech v spore účasť všetkých subjektov právneho vzťahu.

34. nútené procesné spoločenstvo ide vtedy, keď hmotnoprávna vecná legitímácia svedčí v spore viacerým subjektom, a teda ak je z hľadiska hmotného práva potrebné a nevyhnutné, aby žalobu uplatnilo viacero subjektov spoločne, alebo ak je pre úspech v spore nevyhnutné žalovať viacero subjektov. Typickým príkladom je žaloba o zrušenie a vyporiadanie spoluvlastníctva. V takomto prípade sa musia konania zúčastniť všetci podieloví spoluvlastníci, a to či už na strane žalobcu, alebo na strane žalovaného, keďže jeho predmetom je celá vec patriaca do podielového spoluvlastníctva a právoplatný výrok súdu zaväzuje len stranu konania, a po právoplatnosti rozsudku aj právnych nástupcov zúčastnených strán (napr. rozsudok Najvyššieho súdu SR z 29. novembra 2011, sp. zn. 4 Cdo 183/2011, R 30/2011, uznesenie Najvyššieho súdu SR z 27. augusta 2009, sp. zn. 4 Cdo 94/2008). Aj návrh na rozhodnutie súdu o tom, že sa vecné bremeno za primeranú náhradu obmedzuje alebo zrušuje, musia podať všetci spoluvlastníci nehnuteľnosti zaťaženej vecným bremenom proti všetkým oprávneným z vecného bremena. V takomto prípade sa tiež jedná o nútené spoločenstvo (R 27/1978).

35. Obdobne to platí aj pri niektorých nárokoch podľa zákona č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov a zákona č. 527/2002 Z.z. o dobrovoľných dražbách. Všetci účastníci (napr.) kúpnej zmluvy musia byť subjektmi žaloby o neplatnosť tejto zmluvy. O príklad núteného spoločenstva vyplývajúceho zo zákona č. 182/1992 Z.z. sa jedná aj v prípade uznesenia schôdze vlastníkov bytov v časti čerpania finančných prostriedkov z fondu prevádzky, údržby a opráv, ktorého neplatnosti sa žalobca domáha. Uznesenie schôdze vlastníkov bytov v časti čerpania finančných prostriedkov z fondu prevádzky, údržby a opráv, ktorého neplatnosti sa žalobca domáha, sa dotýka všetkých vlastníkov bytov v bytovom dome, teda aj tých, ktorí sa schôdze nezúčastnili, ale sú týmto uznesením viazaní. Vzhľadom na charakter hmotnoprávneho vzťahu predmetného sporu (§ 14 ods. 4 zákona č. 182/1993 Z.z.) ide o tzv. nútené nerozlučné procesné spoločenstvo, preto pasívna vecná legitímácia svedčí všetkým vlastníkom bytov v bytovom dome (rozsudok Krajského súdu v Košiciach z 26. júna 2013, sp. zn. 11 Co 133/2012). Taktiež aj v konaní o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti musí toto konanie zásadne prebiehať za účasti všetkých zapísaných vlastníkov, resp. spoluvlastníkov nehnuteľnosti.

36. Súd prvej inštancie odvodil existenciu núteného spoločenstva z ust. § 1 ods. 1,2, § 7b, § 9, § 13 ods. 1,2, § 14 ods. 1 zák. č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov (ďalej zák. č. 182/1993 Z.z. alebo ZVB).

37. Zo žiadnych vyššie vymenovaných ustanovení ZBV však podľa názoru odvolacieho súdu nevyplýva, že žalobcovia ako spoluvlastníci sporného pozemku pri ochrane svojho vlastníckeho práva tvoria nútené spoločenstvo.

38. Podľa ust. § 1 ods. 1 ZVB, tento zákon upravuje spôsob a podmienky nadobudnutia vlastníctva bytov a nebytových priestorov v bytovom dome, práva a povinnosti vlastníkov týchto bytových domov, práva a povinnosti vlastníkov bytov a nebytových priestorov, ich vzájomné vzťahy a práva k pozemku.

39. Ak tento zákon neustanovuje inak, vzťahuje sa na práva a povinnosti vlastníkov domov, bytov a nebytových priestorov Občiansky zákonník a osobitné predpisy. (ust. § 3 ods.1 ZVB)

40. Zo systematického členenia predmetného zákona vyplýva, že ust. § 7b, §9, § 13 a § 14 sú zaradené do Druhej časti - Prevod vlastníctva bytov a nebytových priestorov v dome, kde sú postupne upravené podmienky nadobudnutia bytu a nebytového priestoru v dome (§ 5 -Zmluva o prevode vlastníctva bytu a nebytového priestoru v dome), podmienky správy domu (§ 6 - Správa domu vlastníkmi bytov a nebytových priestorov v dome) či už formou spoločenstva (§ 7 - 7d) alebo prostredníctvom správcu (§ 8 - 8b), spoločné ustanovenia k správe domu (§ 9,10) a práva a povinnosti vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome (§ 11 -15).

41. Z vyššie uvádzanej špecifikácie teda vyplýva, že ustanovenia, o ktoré oprel svoje rozhodnutie súd prvej inštancie, sa týkajú správy bytového domu a s tým súvisiacimi právami a povinnosťami vlastníkov bytov a nebytových priestorov, teda hospodárenia s bytovým domom.

42. Ak teda z dôvodovej správy k § 78 CSP vyplynul odkaz na zák. č. 182/1993 Z.z., nemožno všetky spory týkajúce sa vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome, ani titulom spoluvlastníctva k pozemku, považovať za spory, kde uvedení vlastníci tvoria nútené spoločenstvo.

43. Predmetom tohto konania je ochrana vlastníckeho práva vlastníkov pozemku, parc. č. 2069 (LV č. XXXX, k.ú. Spišská Nová Ves), podľa ust. § 126 ods. 1 OZ.

44. V ustanovení § 126 ods. 1 OZ sú zakotvené dve typické vlastnícke žaloby, a to: a) negatívna žaloba (žaloba na stanovenie povinnosti zdržať sa zásahov do vlastníckeho práva) a b) vindikačná, resp. reivindikačná žaloba (žaloba na vydanie veci). Každá z týchto žalôb poskytuje ochranu proti inému spôsobu porušovania oprávnení vlastníka. Zatiaľ čo žaloba na vydanie veci (actio rei vindicatio) má miesto tam, kde dochádza k porušeniu vlastníckeho práva neoprávneným zadržaním veci, tzv. zapieracia žaloba (actio negatoria) smeruje k odstráneniu iných zásahov do vlastníckeho práva, než je neoprávnené zadržanie veci. V oboch prípadoch ide o žalobu na plnenie. (Fekete, L: Občiansky zákonník 1. Veľký komentár, Bratislava: Eurokódex 2011. str. 623)

45. Žalobou o zdržanie sa zásahov do práv vlastníka veci (zapieracou žalobou) sa vlastník veci domáha ochrany svojho vlastníckeho práva proti tomu, kto do tohto jeho práva neoprávnené zasahuje a ruší ho vo výkone jeho vlastníckeho práva. Takouto žalobou sa žiada, aby súd zakázal žalovanému neoprávnené rušenie vlastníka vo výkone jeho vlastníckeho práva, čomu treba klásť na roveň aj zaviazanie žalovaného, aby sa zdržal neoprávneného rušenia. V širšom zmysle treba za zapieraciu žalobu považovať aj žalobu, ktorou sa žalobca domáha aj toho, aby žalovaný odstránil následky už vykonaných rušivých zásahov. Aj takáto žaloba opiera sa o ustanovenie § 132 OZ (teraz § 126 ods. 1 OZ) (R 65/1972,s.237).

46. Právo domáhať sa ochrany predmetu spoluvlastníctva voči neoprávneným zásahom zo strany tretích osôb patrí spoluvlastníkom spoločne, ale zároveň aj každému z nich samostatne, bez toho, aby k tomu bol súhlas druhého spoluvlastníka potrebný. Pretože každý zo spoluvlastníkov musí mať možnosť dovolať sa ochrany, je preto tiež legitimovaný na podanie žaloby o vydanie neoprávnené zadržanej veci (R 10/1990). Obdobne sa k možnosti podania negatívnej žaloby zo strany aj len jedného spoluvlastníka vyjadril Najvyšší súd SR v rozhodnutí sp. zn. 1Cdo/69/2006 a sp. zn. 1Cdo/68/2008.

47. V nadväznosti na uvedený výklad považoval odvolací súd procesné spoločenstvo žalobcov za samostatné, ochranu vlastníckeho práva k pozemku, ktorý je v spoluvlastníctve viacerých vlastníkov, mohli požadovať aj len niektorí spoluvlastníci, ktorým prináleží individuálne právo navrhnúť súdu vydanie rozsudku vo veci namietaného zásahu do tvrdeného práva. Žalobcovia mohli teda podať žalobu bez zreteľa na ostatných spoluvlastníkov (ktorí žalobu nepodali) a žiadať vyhlásenie rozsudku len vo vzťahu k nim.

48. Odvolací súd sa teda stotožnil s odvolacou námietkou žalobcov, keď nesúhlasili s názorom súdu, že tvoria nútené procesné spoločenstvo a o nedostatku aktívnej vecnej legitimácie žalobcov.

49. Na tomto mieste odvolací súd poznamenáva, že samotný súd prvej inštancie si otázku núteného alebo samostatného spoločenstva na strane žalobcov dostatočne neujasnil, keď žalobu zamietol pre nedostatok aktívnej legitimácie, a teda, že na strane žalobcov neboli stranou sporu všetci spoluvlastníci predmetného pozemku, a na druhej strane konanie o nároku žalobcov 8/, 9/ zastavil z dôvodu ich späťvzatia žaloby.

50. Ak teda rozhodol samostatne o nároku žalobcov 8/, 9/, postupoval tak v súlade s ust. § 76 CSP, ako keby na strane žalobcov existovalo samostatné spoločenstvo, v ktorom ide o samostatné práva a povinnosti a každý koná sám za seba.

51. Základnou podmienkou úspechu všetkých žalôb vo vlastníckych veciach je preukázanie vlastníckeho práva žalobcu. Bez preukázania svojho vlastníckeho práva nie je totiž žalobca aktívne legitimovaný domáhať sa ochrany, ktorá mu prislúcha ako vlastníkovi; z úspešného preukázania vlastníctva však ešte nevyplýva, že nárok žalobcu na požadovanú ochranu je už tým samotným opodstatnený. Žalovaný môže mať totiž právo na užívanie veci, právo na zasahovanie do vlastníctva žalobcu, ktoré prevažuje nad samotným vlastníckym právom žalobcu a spôsobí, že žalobca na ochranu vlastníckeho práva nebude mať úspech. Tak tomu bude najmä v prípadoch, ak žalovaný vykonáva oprávnenie vyplývajúce z vecných bremien, platných zmlúv alebo z iných skutočností (R 65/1972, s. 230 ods. 3). (Fekete, L: Občiansky zákonník 1. Veľký komentár, Bratislava: Eurokódex 2011. str. 624-625)

52. Podstatou negatívnej žaloby je právo vlastníka domáhať sa, aby sa žalovaný zdržal iných neoprávnených zásahov (iných než neoprávneného zadržovania veci) do vlastníckeho práva žalobcu; domáha sa ňou, aby bolo žalovanému zakázané určité rušivé konanie (aby sa zdržal určitého konania) alebo aby uviedol vec do pôvodného stavu (napr. odstránil veci, ktoré predtým na nehnuteľnosti neboli). Na základe zapieracej žaloby sa teda vlastník môže dožadovať, aby súd vyslovil, že žalovaný nie je oprávnený obmedzovať jeho vlastnícke právo, t. j. aby mu uložil zdržať sa neoprávnených zásahov a odstrániť prekážky, ktoré bránia vo výkone vlastníckeho práva. Takýto neoprávnený zásah môže spočívať buď v tom, že si niekto jednostranne osobuje nakladanie s vecou (napr. neodôvodnene si prisvojuje právo užívať vec), alebo v tom, že vlastníkovi veci robí pri nakladaní s ňou nejaké prekážky. Podmienkou úspešnosti negatívnej žaloby je: a) preukázanie vlastníckeho práva žalobcu b) konkretizovať jednotlivé druhy zásahov, ktoré má súd zakázať c) preukázanie toho, že zásahy, ktorých zákaz sa sleduje, sú neoprávnené, d) neoprávnený zásah, ktorý bol vykonaný, trvá alebo sa opakuje alebo hrozí jeho opakovanie e) negatívna žaloba znie na zákaz určitého (konkrétneho) správania, ktorým je vlastník rušený vo svojich právach (žalobný návrh má byť natoľko určitý, aby bol rozsudok súdu vykonateľný podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku alebo Exekučného poriadku (Fekete, L: Občiansky zákonník 1. Veľký komentár, Bratislava: Eurokódex 2011. str. 627).

53. Žalobcovia nesporne preukázali svoje vlastnícke právo k spornému pozemku a konkretizovali jednotlivé druhy zásahov, ktoré má súd zakázať.

54. Úlohou súdu v ďalšom konaní po zrušení veci bude preto vykonať dokazovanie za účelom zistenia, či zásahy, ktorých zákaz sa sleduje, sú neoprávnené, a či neoprávnený zásah, ktorý bol vykonaný, trvá alebo sa opakuje alebo hrozí jeho opakovanie.

55. Ako bolo uvedené vyššie, z úspešného preukázania vlastníctva ešte nevyplýva, že nárok žalobcov na požadovanú ochranu je už tým samotným opodstatnený, nakoľko žalovaní môžu mať právo na užívanie veci, a teda právo na zasahovanie do vlastníctva žalobcov. Za týmto účelom musí súd ustáliť, či z dohody o dočasnom užívaní časti pozemku zo dňa 21.05.2010 nevyplýva právo žalovaných na užívanie pozemku a v akom rozsahu, pričom prihliadne na to, či akékoľvek iné dohody boli dohodnuté v súlade s dohodou zmluvných strán zo dňa 21.05.2010 (t. j. či bola dodržaná písomná forma alebo postačovala len ústna forma), vychádzajúc z ustanovení ZVB o hospodárení so spoločnou vecou. Spoločenstvo môže v mene vlastníkov bytov prenajímať spoločné nebytové priestory, spoločné časti domu a zariadenia domu, príslušenstvo a prísluší pozemok (§ 7b ods. 1 ZVB). Vychádzajúc z tohto ustanovenia možno konštatovať, že spoločnosť je oprávnená v mene vlastníkov uzavrieť aj dohodu o dočasnom užívaní časti pozemku, za predpokladu, že návrh takejto dohody bude schválený potrebným počtom vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome.

56. Odvolací súd poznamenáva, že pre záver o neoprávnenosti zásahu žalovaných sa nevyžaduje skúmanie miery intenzity zásahu, ako to vyplýva z ust. § 127 ods. 1 veta prvá OZ (vlastník veci sa musí zdržať všetkého, čím by nad mieru primeranú pomerom obťažoval iného alebo čím by vážne ohrozil výkon jeho práv). Už len samotná existencia neoprávneného zásahu do vlastníckeho práva je dôvodom poskytnutia ochrany vlastníkovi proti tomu, kto do jeho vlastníckeho práva neoprávnené zasahuje. Ust. § 126 ods. 1 OZ tak vlastníkovi poskytuje ochranu v širšom rozsahu a ust. § 127 ods. 1 OZ je v pomere k ustanoveniu § 126 OZ špeciálnou úpravou.

57. Zároveň odvolací súd zdôrazňuje, že predmetom sporu nie je ochrana vlastníctva vlastníkov (susediacich) garáží, ale ochrana vlastníctva vlastníkov pozemku parc. č. 2069. Súd prvej inštancie je preto povinný skúmať, či žalovaní svojím konaním neoprávnené nezasahujú do vlastníctva žalobcov ako spoluvlastníkov parc. č. 2069, a nevytvárať si predmet konania sám svojvoľne, bez dispozičného práva žalobcov.

58. Z dôvodu hospodárnosti konania považoval odvolací súd za nevyhnutné vyjadriť sa aj k tvrdeniam žalovaných, že petit žalobného návrhu nie je dostatočne určitý.

59. Odvolací súd sa s týmto názorom nestotožňuje.

60. Žalobcovia sa podanou žalobou domáhali uloženia povinnosti zdržať sa konania, ktorým žalovaní neoprávnene zasahujú do vlastníckeho práva žalobcov, spočívajúceho v státi motorovými vozidlami na pozemku žalobcov.

61. Ako správne uviedli žalobcovia v odvolaní, pojem státie je dostatočne určitý, a navyše presne definovaný v ust. § 2 ods. 2 písm. t/ zák. č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke a rozumie sa ním uvedenie vozidla do pokoja na dlhšie, ako je čas dovolený na zastavenie, pričom pod pojmom zastavenie vozidla sa rozumie uvedenie vozidla do pokoja na čas nevyhnutne potrebný na urýchlené nastúpenie alebo na vystúpenie prepravovaných osôb alebo na urýchlené naloženie alebo na zloženie nákladu (§ 2 ods. 2 písm. y/ zák. č. 8/2009 Z.z.).

62. Ak v petite žalobného návrhu nie sú špecifikované motorové vozidlá, ktorých státia sa majú žalovaní zdržať, neznamená to takú vadu petitu, ktorú nemožno odstrániť. Vymedzenie konkrétneho motorového vozidla vo výroku rozhodnutia evidenčným číslom, by v prípade nadobudnutia nového motorového vozidla žalovanými spôsobilo nevykonateľnosť súdneho rozhodnutia. Preto podľa názoru odvolacieho súdu bude úplne postačujúce, ak vo výroku rozhodnutia budú motorové vozidlá špecifikované tak, že sa jedná o „motorové vozidlá vo vlastníctve žalovaných“.

63. Z uvedených dôvodov odvolací súd mal za to, že petit žalobného návrhu (po malej korekcii súdom prvej inštancie) je dostatočne určitý a vykonateľný.

64. Odvolací súd dospel k záveru, že okrem odvolacieho dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h/ CSP, bol naplnený aj odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP.

65. Naplnenie tohto odvolacieho dôvodu odvolací súd videl v tom, že súd neoboznámil strany sporu s obsahom spisu a pripojenými spismi (2C/145/2007), pričom súd prvej inštancie vôbec nevykonal dokazovanie obsahom tohto spisu, aj keď bol spis pripojený k tomuto spisu (čl. 137, 141), pričom svoje rozhodnutie oprel aj o informácie z daného súdneho spisu.

66. Uvedeným postupom odňal žalobcom možnosť konať pred súdom a porušil ich právo na spravodlivý súdny proces, čím bol naplnený odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP.

67. Záverom k odvolacej námietke žalobcov o nesprávnom postupe súdu, ak sa súd nevysporiadal s nárokom žalobcu 10/ (Emil Labuda) odvolací súd uvádza, že táto je dôvodná.

68. Vo výroku rozsudku totiž absentuje rozhodnutie o nároku žalobcu 10/ a o jeho nároku nebolo rozhodnuté ani iným spôsobom (napr. zastavenie konania na základe späťvzatia), a ani z odôvodnenia rozhodnutia nevyplýva, že by o jeho nároku súd prvej inštancie rozhodol, resp. prečo o jeho nároku súd nerozhodol.

69. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil podľa ust. § 389 ods. 1 písm. b/,c/ CSP a vec vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, v ktorom bude viazaný vyššie vysloveným právnym názorom odvolacieho súdu a v ktorom rozhodne opätovne o trovách celého konania, vrátane trov tohto odvolacieho konania (§ 396 ods. 1,3 CSP).

70. Úlohou súdu po vrátení veci bude zabezpečiť si dostatočný skutkový základ pre posúdenie dôvodnosti uplatneného nároku, vychádzať z už vykonaných dôkazov, prípadne aj doplnených po vrátení veci a opätovne o žalobou uplatnenom nároku rozhodnúť.

71. Vecne nesprávne rozhodol súd prvej inštancie, aj pokiaľ zastavil konanie o žalobe žalobkyne 12/ z dôvodu, že jej dedičia sú už stranami sporu.

72. V zmysle ust. § 63 ods. 1, 2, 3 CSP, ak strana zomrie počas konania skôr, ako sa konanie právoplatne skončí, súd posúdi podľa povahy sporu, či má konanie zastaviť, alebo či v ňom môže pokračovať. V konaní súd pokračuje najmä vtedy, ak ide o majetkový spor. Súd rozhodne, že v konaní pokračuje s dedičmi strany, prípadne s tými, na ktorých podľa výsledku dedičského konania prešlo právo alebo povinnosť, o ktorú v konaní ide, a to len čo sa skončí konanie o dedičstve. Ak to povaha sporu pripúšťa, môže sa v konaní pokračovať aj pred skončením konania o dedičstve.

73. Vychádzajúc z citovaných zákonných ustanovení, bolo povinnosťou súdu náležitým spôsobom zistiť, kto sú dedičia žalobkyne 12/ a uznesením rozhodnúť, že pokračuje v konaní s týmito dedičmi, a to bez ohľadu na to, že títo už sú stranami sporu (jeden z nich navyše nie je stranou sporu).

74. V žiadnom prípade však neprichádza do úvahy zastavenie konania o jej nároku, ako to nesprávne uzavrel súd prvej inštancie.

75. Takýto postup by bol dôvodný, len ak by žalobkyňa 12/ nemala dedičov, resp. ak by nešlo o majetkový spor a v konaní by bolo uplatňované právo viazané výlučne na osobu žalobkyne 12/, čo v prípade ochrany vlastníckeho práva splnené nie je.

76. Povinnosťou súdu bude preto zistiť, kto sú dedičia žalobkyne 12/, resp. na ktorého z nich prešlo právo, o ktoré v konaní ide (kto vstúpil do spoluvlastníckych práv pôvodnej žalobkyne 12/) a uznesením rozhodnúť o pokračovaní v konaní s týmito dedičmi a o nároku pôvodnej žalobkyne 12/ následne rozhodnúť.

77. Keďže neboli splnené podmienky pre zastavenie konania o nároku žalobkyne 12/ v dôsledku jej smrti, odvolací súd zrušil rozsudok v časti výroku II. o zastavení konania o nároku žalobkyne 12/ a v časti súvisiaceho výroku III. o nepriznaní náhrady trov konania vo vzťahu medzi žalobkyňou 12/ a žalovanými 1/ a 2/ podľa ust. § 389 ods. 1 písm. b/ CSP a aj v tejto zrušenej časti vracia vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

78. Žalobcovia 1/ až 7/, 10/, 11/, 13/ až 23/ podali odvolanie proti celému rozsudku (všetkým jeho výrokom), teda aj proti výroku II., ktorým súd konanie o nároku žalobcov 8/, 9/ voči žalovaným zastavil a proti výroku III. o náhrade trov konania v zastavenej časti.

79. Podľa ust. § 359 CSP, odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

80. Civilný sporový poriadok v citovanom ust. § 359 upravuje, že odvolanie môže podať iba strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

81. Napadnutým výrokom II. rozsudku súd prvej inštancie konanie o žalobe žalobcov 8/, 9/ voči žalovaným zastavil, teda rozhodol v súlade s dispozičným právom žalobcov 8/, 9/, v nadväznosti na to rozhodol výrokom III. o trovách konania v zastavenej časti. Uvedené výroky sa netýkajú žalobcov 1/ až 7/, 10/, 11/, 13/ až 23/, keďže sa nimi nerozhodovalo o ich právach alebo povinnostiach.

82. Podľa ust. § 386 písm. b/ CSP, odvolací súd odmietne odvolanie, ak bolo podané neoprávnenou osobou.

83. Vzhľadom na to, že odvolanie bolo podané žalobcami 1/ až 7/, 10/, 11/, 13/ až 23/ proti výrokom II. a III. rozsudku, ktorými bolo rozhodnuté o nároku žalobcov 8/, 9/, nebola naplnená dikcia ust. § 359 CSP, t.j. odvolanie nebolo podané oprávnenou osobou, preto odvolací súd podľa ust. § 386 písm. b) CSP odvolanie žalobcov 1/ až 7/, 10/, 11/, 13/ až 23/ proti výroku II. a III. rozsudku, v časti týkajúcej sa nároku žalobcov 8/ a 9/, odmietol.

84. O trovách tohto odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci (§ 396 ods. 3 CSP).

85. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).